

L'esclat del malestar

El congrés fundacional del Partit Demòcrata Català ha fet aflorar un malestar covat al llarg dels darrers dos anys. Un malestar silenciós, però, com s'ha vist ara, contundent. Les "bases" de Convergència Democràtica havien quedat desconcertades amb la autoinculpació de Jordi Pujol i cada vegada més molestes amb els casos de corrupció –els reals, no els inventats– atribuïts al partit. Aquest malestar s'havia encomanat també als dirigents més joves. Als alcaldes, per exemple, de ciutats mitjanes que van traure uns grans resultats en les darreres eleccions, però que ja no sentien representats amb la direcció del partit. Una mala direcció que cada vegada es feia més i més petita.

Tot això va esclatar el cap de setmana passat quan l'organització del congrés fundacional va sotmetre a l'aprovació dels "associats" el nom del nou partit. Els va donar a triar entre dues denominacions –Convergençs Catalans i Més Catalunya, desafortunades, d'altra banda– que van propiciar l'aparició de la primera gran discrepància. No només amb els noms, també amb una manera de fer que havia caracteritzat Convergència en les quatre dècades anteriors –excessivament dirigista– que els militants del nou partit volien deixar enrere, juntament amb altres mals i errors.

Qui ha liderat tot aquest procés de renovació, Artur Mas, ho va entendre de manera immediata. Més encara, ell mateix havia propiciat la reacció quan va definir les coordenades de l'organització i l'estructura del nou partit. I ell mateix, també, n'ha estat una víctima parcial. Perquè Artur Mas presidirà el Partit Demòcrata Català, però ho farà de manera representativa i institucional. Serà la nova direcció qui en tindrà el poder executiu. I aquest nou caràcter s'ha ajustat també al sistema de definir-la, a través de la candidatura considerada "unitària". Els seus dos líders, Marta Pascal i David Bonvehí, han buscat una composició plural, transversal i representativa que integrara les diferents sensibilitats: ideològiques, territorials, de gènere... Des d'un criteri de renovació absoluta.

El Partit Demòcrata Català, més enllà de les anècdotes en l'encert del nom, no és Convergència Democràtica. S'ha constituït amb unes maneres de fer que lliguen més amb els nous temps i ha deixat enrere dirigents "joves" –com ara Jordi Turull, Josep Rull o Francesc Homs–, fins i tot injustament, però que representaven massa el passat immediat convergent. Hi ha una generació perduda, és cert –el denominat pinyol–, però ha nascut un partit amb la mateixa vocació de centralitat ideològica que Convergència, amb una aspiració nacional molt més ambiciosa i de funcionament molt més democràtic.

35

53

64

46

68

La Galeria

- 71** LITERATURA | Entrevista a Tomeu Matamalas
- 72** LITERATURA | Joan Garí
Sempre ens quedarà París
- 73** MÓN EDITORIAL
- LITERATURA | Lluís Bonada
- 74** Les estudioses de Gràcia Bassas, exiliada a Argentina, reivindiquen el seu llibre inèdit sobre la Pampa
- 75** MÚSICA | Xavier Aliaga
Geografies vibrants
- 76** CINEMA | Àlex Gorina
Sexe, 'murders' i rock' n' roll
- 77** TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Nominats
- 78** TEATRE | F. Foguet i Boreu
Mostraris de violències
- 79** ART | Ricard Mas Peinado
La cultura és molt esclava...
- 80** ART | Francesc Fontbona
Gauguin, Monfreid i el Rosselló
- 81** GASTRONOMIA | J. Fàbrega
Catalunya té una cuina

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
 Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.